

ikke foreløbig vil faae praktisk Betydning. Det er vebblivende min Anffuelse, at Sagen forholder sig helt anderledes, end de fleste ærede Medlemmer og navnlig den ærede Ordfører syntes at antage. Den ærede Ordfører mente, at det var et nydeligt Arrangement mellem Krigsministeriet og Indenrigsministeriet, der gif ud paa, at det overflødige Grus og Sten, som Indenrigsministeriet alligevel skulde af med, lagde man over til Krigsministeriet og lavede et Fort af; det var et overordentlig heldigt Arrangement. Ja, jeg er i Grunden ogsaa enig i, at denne Maade at arrangere sig paa er heldig. Man arrangerer sig udenom Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, man arrangerer sig udenom Rigsdagen, der er et vist Talent, en vis Konsekvens i denne Maade at arrangere sig paa; men jeg tør vel opfaste det samme Spørgsmaal som det ærede Medlem for Mandræs (M. B. Jensen), om det er konstitutionelt, at man saaledes anvender Penge, som ikke ere bevilgede, til at bygge et Fort. Det er et Spørgsmaal, som jeg tror, fortjener nærmere Overveielse og Drøftelse, men her ligger det slet ikke for fra Udvalgets Side, saa at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa. Jeg nævner kun det Faktum, at det ene Ministerium forærer det andet Penge til at bygge et Fort for. Det er Noget, jeg ikke tror, kan ske uden Bevilgning. Naar der har været talt saa meget om Verdien af de Arealer, der indvindes i dette Dieblit — det er paa det Yderste, naar de Herrens ville gjøre sig den Uleilighed at se efter, ville de se, at Anlægget snart er færdigt — da skal jeg dog bemærke, at dette Areal, efter hvad det ærede Medlem for Frederiksberg (Dinesen) igaar oplyste, udgjør, naar det bliver tørlagt, hvilket er meget let at gjøre, c. 30 Td. Land, og det er et ganske anseeligt Areal i Nærheden af en By som Kjøbenhavn. Jeg skal ikke anfille Beregninger over, hvor meget det er værd, men jeg veed meget godt, hvad et saadant Areal er værd, thi jeg har personlig Erfaring i den Retning, og det er min fulde Overbevisning, at Danevejenet gjør en glimrende Forretning, hvis det virkelig faar Eiendomsret over disse 30 Td. Land mod at forære Krigsministeren et Fort. Disse 30 Td. Land ere jo imidlertid ikke Indenrigsministerens private Eiendom og heller ikke hans administrative Eiendom, om jeg saa maa sige, men Areallet er Statseiendom, hvorover der kun kan disponeres med Rigsdagens Samtykke. Det er i alt Fald min Opfattelse; hvis den ærede Krigsminister har en anden, beder jeg om, at den maa blive fremsat. Man kan jo tænke sig mangfoldige Løse, baade i konstitutionelle og i ukonstitutionelle Løse; men dette, at den ene Minister forærer den anden et Fort uden at spørge Rigsdagen derom, hører ganske vist ikke til det, der skulde

foregaa i et konstitutionelt Land. Vi ere imidlertid vante til siden 1877 at se Meget i denne Retning og maa maasse vænne os til at se endnu Mere, inden Bladet vil vende sig; men det vil vende sig, og da tror jeg, at de, der ere Ophavsmændene, dertil ville faae Anledning til ikke at glæde sig over det Bærf, de have skabt. Det er nu min Tro; jeg tager muligvis fejl. Jeg tror, at der atter vil komme en Tid, da man i Gjæringen vil vende tilbage til det konstitutionelle System og ikke ved enhver given Leilighed vil spekulere paa at gaa det forbi, hvad enten det nu er i Stats- eller Kommuneanliggender. Det var disse Bemærkninger, jeg har troet at burde gjøre, inden Sagen gaar til Afstemning. I Fald Sagen havde foreligget tilstrækkelig opløst fra Udvalget, tvivler jeg ikke paa, at det skulde være lykkedes os at stille denne dens Beskaffenhed fuldstændig klart frem; men jeg erkjender, at paa det Grundlag, der foreligger — der foreligger nemlig intet Grundlag, der foreligger ikke et Ark Papir, men blot, hvad man hører fra den ene og den anden Side, som staar i indbyrdes Modsigelse — er det vanskeligt at danne sig en begrundet Mening. Det er altsaa muligt, at min Opfattelse af det Faktiske ikke forholder sig rigtig, at min Opfattelse af det Retlige er rigtig, er jeg overbevist om.

Winther: Det er den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører omtalte mit Forslag under Nr. 11, som nøder mig til at sige et Par Ord. Den ærede Ordfører troede, at dette Forslag er fremsat som en Forbring paa Erstatning, men det er fra min Side absolut blevet afvist, at det skulde kunne betragtes saaledes. Jeg har tværtimod gjort opmærksom paa, at enhver Tale om, at man havde en Forbring at gjøre, fordi Centralkomiteen havde baaret sig forfærdt ad, maatte jeg være imod. Jeg paastod, at det netop var en Feil af dem, der ere stemte for at faae Noget gjort i den Retning, som her er foreslaaet, naar de vilde argumentere deraf. Forslaget foreligger altsaa ikke som et Forslag om, at der skal ydes Erstatning, fordi en Komite har baaret sig forfærdt ad, eller fordi Regjeringen har faaet en Lagationskommission til at tagere en Skade, der ikke kunde tageres paa Grund af, at der stod Vand over Grunden, og alt Sligt. Det ser jeg ganske bort fra. Jeg siger kun, at her er der et industriel Foretagende af almen Interesse og i den Henseende kan jeg ikke Andet end sympathisere med, hvad der igaar blev udtalt af det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagb). Jeg siger, at her er et inddæmnet Areal. Det var blevet sat under Vand af Stormfloden, og man kom andre Egne af Landet, hvor Stormfloden havde gjort Skade, til Hjælp, men her skete det